

ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΤΟ ΦΩΣ

Με κλειδώσανε σε υπόγειο κελί
το κλειδί στη τσέπη
ο δεσμοφύλακας τρυπώνει στ' όνειρο
λαθρεπιβάτης δείχνω την έξοδο
με την μανία του αθώου έγκλειστου.

Όχι ευγενικά και συγκαταβατικά πια
με λύσσα 'φύγε' ουρλιάζω
εκτός ονείρου
θυμάμαι τώρα το επισκεπτήριο
πόνος και θυμός
άνθρωποι γύρω
κορμιά και ψυχές σημαδεμένα.

Του Ήλιου το φως
τα μάτια βουρκωμένα
πάντα σου λέω
αυτό το πάντα κυριαρχεί, φοβίζει
κολλημένο σαμάρι ψυχής.

Προσμονή μόνο για την ημέρα
που θα με τυφλώσει του Ήλιου το φως
που θα με ζεστάνει και θα ξεπλύνει
τρόμο θλίψη και ντροπή.

Ονειρεύομαι πια τις νύχτες
την πόλη και τα φώτα
τους ανθρώπους
με ανοιχτά παράθυρα
και χρωματιστά ναι.

Ξαφνικά τώρα ο δεσμοφύλακας
με αφυπνίζει από το όνειρο
η πραγματικότητα παρούσα εδώ
ξημέρωσε πια.

Στο μαξιλάρι το γλυκοχάραμα
ξυπνά μαζί μου
αυτό λέγεται
του Ήλιου το φως.

Γ.Π.